

намѣри, послѣ кату ѿ открие, голѣмо съкровиште тамъ оставено отъ змы-тѣ! Отъ того остало и пословица между старцы тѣ Българи: *Змы завывамъ, иманье открывамъ*. Това же вѣрванье е сжшто съ онова што сж вѣрвали Галати тѣ въ вѣрмя Плиния, чи онъ-зи чюдотворенъ и сжжпоцѣненъ валиакъ, кого сж носили *Дрѣвди-тъ* на шии тѣ си закаченъ: *anguinum ovum* — змынско гѣйце, съставѣль ся ушь отъ плюнки тѣ, запянение то на много-сплѣтены ведно змы.

Българи тѣ іоште до крыштение то Прѣславскаго двора имали нѣкакавъ си камень, обшто познатъ за цѣлебень и въ обшто употребленье отъ народа какъ то ся види въ познаты тѣ 106 въпроса Борисоваго посолства въ Римъ камъ папа Николая I. въ 866 л. *)

Такавъ нѣкой си камень и до сега ся употрѣблѣва по нѣкои си мѣста въ Българиѣ, а имянно въ Видинскаѣ обльсть, отъ селцы тѣ, кога боли нѣкого си глава, гуждѣтъ го на чело му и казвѣтъ чи ся залѣпаль самъ и кату изтѣглялъ болестъ тѣ, отлѣпаль ся пакъ самъ. А по нѣгдѣ си гы казвѣтъ *разбойны каменья*, т. е. каменья разбивающте болѣсть тѣ.

Отъ сичкы тыя живы остаткы, съхранены въ днѣшны тѣ Българи, доказва ся неоторимо: чи приписаны *Келто-Кимбармъ*, и послѣ тѣхнимъ потомкамъ *Галатато-Фржгамъ*, Друидизмъ е сжшта та българска стара вѣра.

Да бы же потвърдили сичкы тѣ наши казаны до сега врьху той-зи прѣдмѣтъ съ іоште по-неоторимы живы доказательства, навождаме и нѣколко си народны наши стары пѣсны пѣланы днѣсь отъ народа българскы въ обштѣк.

СТАРОНАРОДНИ БЪЛГАРСКИ ПѢСНИ,

РАЗИСНѢЮШТИ ДОСТА ОБШЫРНО ЖИВОТА НА ДРУИДЫ ТѢ, ЖИВШИИ НѢКОГАШЪ ДѢЙСТВИТЕЛЬНО ПО ГОРЫ ТѢ И ПЕШТЕРЫ ТѢ, УСАМЕНИ ОТЪ ОБШТЕСТВО ТО НАРОДА, А ОТЪ ПОСЛѢ ДОСТИГШИ ЗА ВАСНОСЛОВНЫ СЖШТЕСТВА, ПОДЪ ИМЯ ТО ЗМѢЮВЕ И ЗМѢИЦИ, САМО-ДИВИ, ГОРСКИ-ДИВИ, ЮДИ И ПР.

1.

Само-Диви тѣ искжтъ да придумжтъ и отведжтъ момъ Миріанкж да ѿ направжтъ само-дивинкж попадж и проч.

Дѣто си сѣньце засѣда
Тамъ има мома заспала.
На лошо мѣсто заспала.
На самодивишко игриште,

На говидарско пладнило.
Спала е мома, што спала,
Катъ сѣ отъ сѣнь сѣвѣди
При ней сѣдѣжтъ тры моми

*) Responsa ad Consulta Bulgarorum, ed. Hardouin, acta Consiliorum, V. 353—386.